

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: **T., s.r.o.**, N., zastúpený: JUDr. L. S., advokát, Š. proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Mierová č. 23, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 23663/2005 zo dňa 16.10.2006 a o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/461/2006-74 zo dňa 27.05.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 461/2006-74 zo dňa 27.05.2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 23663/2005 zo dňa 16.10.2006, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.), potvrdil rozhodnutie Colného úradu Bratislava zn. 29399/2005-5238 zo dňa 02.05.2005. Súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, postupu žalovaného

a správneho orgánu prvého stupňa dospel k záveru, že správne orgány v konaní postupovali v medziach zákona, rešpektujúc ústavné a zákonné práva žalobcu, pričom aj v procesnom postupe správnych orgánov sa nevyskytli také vady, ktoré by mali za následok nezákonnosť vydaných rozhodnutí. V odôvodnení poskytnutá skutková i právna analýza výroku rozhodnutia, v nej uvedené skutočnosti, ktoré boli predpokladom rozhodnutia, použitá správna úvaha, ako aj vyrovnanie sa s vyjadreniami účastníka konania k podkladu rozhodnutia, boli správne. Súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že uzatvorením zmluvy o predaji a zmluvy o prenájme, chcel žalobca obísť zákon č. 106/2004 Z.z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov, ďalej len zákon č. 106/2004 Z.z., a tým sa vyhnúť zodpovednosti za porušenie daňových predpisov. U žalobcu boli vykonané miestne zisťovania ešte v jeho ďalších troch prevádzkach, kde taktiež bolo zistené, že sa tam nachádzali spotrebiteľské balenia cigariet, označené kontrolnou známkou podľa doterajších predpisov, ktoré bolo možné predávať najneskôr do 30.9.2004, inak sa považovali za neoznačené v zmysle uvedeného zákona. Vo všetkých týchto prípadoch žalobca dodatočne predložil kúpne a nájomné zmluvy, uzavreté s tromi rôznymi osobami, ktoré podľa neho zabezpečené spotrebiteľské balenie cigariet kúpili a následne si ich uskladnili v priestore 1 m², ktorý si na základe nájomnej zmluvy prenajali od žalobcu. Žalovaný toto konanie žalobcu vyhodnotil ako účelové. Kúpna zmluva bola colnému úradu predložená až dňa 24.03.2005 a pani B. vo svojej výpovedi, uvedenej v zápisnici zo dňa 23.05.2005 uviedla, že žiadnu zmluvu so žalobcom neuzavrela. Nájomná zmluva bola colnému úradu predložená až dňa 27.05.2005 a podľa zmluvy o nájme nebytových priestorov uzavretej medzi žalobcom a prenajímateľom – H., má právo žalobca predmet nájmu prenajať ďalším fyzickým alebo právnickým osobám výlučne po predchádzajúcom písomnom súhlase prenajímateľa. Takýto písomný súhlas žalobca k nájomnej zmluve s pani B. nepredložil. V zmysle smernice Rady 92/12/EHS je držba poníma v širšom meradle a to ako pojem vzťahujúci sa na akúkoľvek faktickú moc nad vecou – tovarom, podliehajúcim spotrebnej dani, preto držiteľom takéhoto tovaru je ktokoľvek, kto má takýto tovar u seba a teda námietku žalobcu ohľadne držby považoval z uvedených dôvodov krajský súd za právne bezpredmetnú.

Proti rozsudku krajského súdu sa odvolal žalobca uvádzajúc, že bol na svojich právach ukrátený, pretože prvostupňový súd sa nevysporiadal s argumentmi a tvrdeniami žalobcu uvedenými v žalobe, pričom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že neboli vzaté v úvahu bez akéhokoľvek relevantného zdôvodnenia a súd sa stotožnil s tvrdeniami žalovaného len na podklade domnienok a hypotéz. Žalobca je názoru, že odstránil

pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu predmetného tovaru a že nie je daný zákonný dôvod, aby tovar prepadol v prospech štátu. Zdôraznil, že vlastníkom zabezpečeného tovaru nie je žalobca, ale pani B., ktorá predmetné cigarety riadne nadobudla od žalobcu na základe kúpnej zmluvy zo dňa 26.09.2004 ako konečná spotrebiteľka pre vlastnú spotrebu, pričom bola vystavená žalobcom faktúra č. 2004/2 a následne bola zaplatená dohodnutá kúpna cena, o čom žalobca vystavil príjmový pokladničný doklad zo dňa 30.09.2004. Predmetné cigarety nemal žalobca ani v držbe, pretože sa nachádzali v priestoroch, ktoré si pani B. prenajala od žalobcu. Podľa žalobcu je neprijateľné, aby prvostupňový súd z celej výpovede pani B. vytrhol z kontextu len jednu vetu a na základe tejto bez akéhokoľvek ďalšieho posúdenia zvyšku jej výpovede dospel k záveru, že kúpna zmluva uzavretá nebola. Je pochopiteľné, že vzhľadom na dlhší časový odstup si pani B. nemusela pamätať všetky okolnosti súvisiace s kúpou predmetných spotrebiteľských balení cigariet. V tomto prípade k platnému uzavretiu kúpnej zmluvy došlo bez existencie písomnej kúpnej zmluvy už dňa 26.09.2004, pretože občiansky zákonník nevyžaduje pre platnosť zmluvy jej písomnú formu.

Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný, ako aj prvostupňový súd nesprávne vyložili pojem držba, pretože žalobca predmetné spotrebiteľské balenia cigariet v držbe vzhľadom na absenciu splnenia základných predpokladov, nemohol mať a ani nemal, keďže s poukazom na nájomnú zmluvu uzavretú s pani B. ich fakticky neovládal, nijakým spôsobom s nimi nenakladal, ani nemal vôľu mať ich pre seba. Zároveň uviedol, že ani zákon č. 106/2004 Z.z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov, ani predmetná smernica Rady 92/112/EHS zo dňa 25.02.1992 o všeobecnom systéme, držbe, preprave a kontrole tovarov podliehajúcich spotrebným daniam, na ktoré sa žalovaný odvoláva, neobsahujú zákonnú definíciu pojmu držba a ani z výkladu jednotlivých ustanovení nie je možné vyvodit' záver, že by pod pojmom držba bolo nutné rozumieť niečo iné, ako to definuje občiansky zákonník v platnom znení. V tomto prípade však prvostupňový súd napriek vyššie uvedenému odôvodneniu uviedol, že držba je ponímaná v širšom zmysle ako pojem vzťahujúci sa na akúkoľvek moc nad vecou – tovarom, podliehajúcim spotrebnej dani. Žalobca má za to, že rozhodnutie prvostupňového súdu z uvedeného dôvodu vychádza tiež z nesprávneho právneho posúdenia veci.

O zabezpečení predmetného tovaru nebola zamestnancami správcu dane spísaná žiadna zápisnica, čo považuje žalobca za neprípustné. Uvedené konanie považuje za zásah štátnych orgánov do práv daňových subjektov a za porušenie všeobecne záväzných právnych

predpisov. Zamestnancami správneho orgánu došlo k zásadnému pochybeniu, títo postupovali v rozpore s ust. 14a ods. 1 v spojení s § 36 ods. 7 a § 14 ods. 7 zák.č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave finančných orgánov v znení neskorších predpisov a preto považuje žalobca postup správneho orgánu v tomto prípade za nezákonný. Na uvedené prvostupňový súd neprihliadol, naopak konštatoval, že správne orgány v konaní postupovali v medziach zákona, rešpektujúc ústavné a zákonné právo žalobcu, pričom aj v procesnom postupe správnych orgánov sa nevyskytli vady, ktoré by mali za následok nezákonnosť vydaných rozhodnutí.

Žalobca upresnil, že zo strany žalovaného nebol vyzvaný na predloženie súhlasu prenajímateľa na prenájom predmetného priestoru ďalším fyzickým alebo právnickým osobám podľa uzavretej nájomnej zmluvy.

S poukazom na uvedené je žalobca názoru, že rozsudok prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný konal nad rámec zákona, takéto konanie je neakceptovateľné a neprípustné a preto žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný tak, že kúpnu zmluvu zo dňa 26.09.2004 ako aj nájomnú zmluvu zo dňa 30.09.2004 z hľadiska zák.č. 106/20004 Z.z. považuje za irelevantné, považuje ich za neplatné, teda nevyvolávajúce žiadne právne účinky a má za to, že uzavretím kúpnej zmluvy zo dňa 26.09.2004 *nenadobudla* pani B. vlastnícke právo k predmetným spotrebiteľským baleniam cigariet a teda jej vlastnícke právo nebolo konaním prvostupňového colného úradu, ako aj konaním žalovaného porušené.

Pani B. v Zápisnici o podaní vysvetlenia zn. 1855/2005 zo dňa 23.05.2005 uviedla, že podpis na predmetnej kúpnej zmluve je jej, hoci si vzhľadom na dlhší časový odstup si nepamätá, že by uzatvorila aj písomnú zmluvu, ale zároveň jednoznačne potvrdila, že predmetné cigarety si od žalobcu kúpila a riadne za ne zaplatila. Žalovaný zdôraznil, že z predmetnej zápisnice vyplýva, že pani B. na otázku: „Čo viete uviesť k nákupu cigariet v celkovej hodnote 869 401,-- Sk od spoločnosti T., s.r.o.“, odpovedala: „So spoločnosťou T., s.r.o. som žiadnu zmluvu neuzavrela, dňa 30.09.2004 som sa dosta-vila do predajne spoločnosti T., s.r.o., tu mi vystavili faktúru a zaplatila som v hotovosti. Vzhľadom na

množstvo cigariet som si ich nemohla hneď odvieť.“ Po predložení písomnej kúpnej zmluvy zo dňa 26.09.2004 colným úradom pani B. odpovedala: „Podpis na zmluve je môj, nepamätám sa na to, kedy sme túto zmluvu uzatvárali, je to dávno, ale podpis na nej je môj.“

Žalovaný uviedol, že uvedená výpoveď pani B. považuje za účelovo vykonštruovanú s jediným cieľom, vyhnúť sa zodpovednosti za porušenie daňových povinností. Je minimálne neštandardné, a vzbudzujúce pochybnosti, ak fyzická osoba pri sebe nosí hotovosť takmer 1 000 000,-- Sk a kupuje za ňu také množstvo cigariet na osobnú spotrebu. Z uvedenej výpovede pani B. je podľa žalovaného zrejmé, že jej tvrdenia sú účelové, pretože na prvú otázku odpovedala, že žiadnu zmluvu neuzatvorila, ale až na otázku, pri ktorej jej správca dane predložil kúpnu zmluvu potvrdila, že podpis je jej, že zmluva bola uzavretá.

Žalovaný v tomto prípade postupoval podľa ust. § 2 ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb., pričom neposudzoval platnosť alebo neplatnosť nájomnej zmluvy, iba sa snažil v zmysle materiálnej pravdy zistiť všetky skutočnosti pre objektívne posúdenie veci. Žalovaný ďalej uviedol k námietke žalobcu, že nevyzval žalobcu na predloženie súhlasu od jeho prenajímateľa toľko, že v daňovom konaní je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, čo znamená, že daňový subjekt je povinný preukazovať skutočnosti dôležité pre daňové konanie a teda žalovaný nebol povinný takýto súhlas od prenajímateľa prevádzky zaobstarať a to aj vzhľadom na skutočnosť, že podľa zmluvy o nájme nebytových priestorov uzavretej medzi žalobcom a H., konkrétne článok II. bod 5 zmluvy, podľa ktorého žalobca je oprávnený dať predmet nájmu (prevádzka žalobcu) do nájmu ďalším fyzickým alebo právnickým osobám výlučne po predchádzajúcom súhlase prenajímateľa a preto mal takýto súhlas žalobca predložiť správcovi dane pri miestnom zisťovaní, čo žalobca neurobil a žalovaný uvedené opomenutie vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, ako ďalšiu skutočnosť, ktorá potvrdzuje názor žalovaného, že nájomná zmluva zo dňa 30.09.2004 (ako aj kúpna zmluva zo dňa 26.09.2004) bola uzatvorená za účelom obísť zákon č. 106/2004 Z.z.

K námietke žalobcu, že ani zák.č. 106/2004 Z.z. a ani smernica Rady 92/12/EHS neobsahujú zákonnú definíciu pojmu držba a ani z výkladu ich jednotlivých ustanovení nie je možné vyvodit' záver, že držbou sa rozumie niečo iné ako to definuje občiansky zákonník, žalovaný uvádza, že zo smernice Rady 92/12/EHS, ktorá bola podľa Prílohy č. 1 k zákonu č. 106/2004 Z.z. prebraná do tohto zákona, predovšetkým z odseku 9 úvodných ustanovení, kde okrem iného je uvedené, že *akékoľvek odosielanie a držba tovarov za účelom dodávať*

alebo zásobovať obchodníka, ktorý samostatne podniká v inom členskom štáte, než je štát, v ktorom sú tovary uvoľnené na spotrebu, je predpokladom pre vznik zdanenia spotrebnou daňou v inom členskom štáte. Uvedené ustanovenie obsahuje síce určitú špeciálnu úpravu, ale skutočnosť, že pojem držba je tu vymedzený takto široko (akákoľvek držba), je dôležitým výkladovým ukazovateľom pri aplikácii jednotlivých ustanovení týkajúcich sa držby nielen v tejto smernici ale aj v zákone č. 106/2004 Z.z., ktorý predmetnú smernicu čiastočne prevzal. Žalovaný je názoru, že pojem držba tak, ako sa používa v sfére verejného práva, nemožno stotožňovať s pojmami obsiahnutými v súkromnoprávnej úprave Občianskeho zákonníka a je potrebné ich vysvetľovať ako faktické ovládanie vecí, odhliadnuc od akýchkoľvek ďalších pohnútok alebo úmyslov.

K námietke žalobcu, že o zabezpečení predmetných spotrebiteľských balení cigariet nebola spísaná žiadna zápisnica a ani žiadna mu nebola odovzdaná, žalovaný uviedol, že tieto tvrdenia sú nepravdivé, pretože správca dane spísal zápisnicu o miestnom zisťovaní zn. MZ/K./04/01 zo dňa 01.10.2004, súčasťou, ktorej bol aj zoznam zabezpečených spotrebiteľských balení cigariet (ďalej len SBC). Zrejme chybou zamestnancov správcu dane však v uvedenej zápisnici chýba formulka, že daňový subjekt svojim podpisom potvrdzuje prevzatie odpisu predmetnej zápisnice, avšak takýto odpis bol žalobcovi odovzdaný a teda žalobca mal možnosť sa s predmetnou zápisnicou oboznámiť o čom svedčí aj skutočnosť, že žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu Colného úradu Bratislava o zabezpečení predmetných SBC túto zápisnicu cituje.

Žalovaný dal do pozornosti súdu, že Colný úrad v Bratislave vykonal u žalobcu viackrát miestne zisťovanie a to v prevádzke T. K. K., N., ale tiež v prevádzke hraničný prechod J., pričom bolo zistené, že v prevádzkach sa nachádzajú SBC označené kontrolnou známkou podľa doterajších predpisov, ktoré bolo možné predávať najneskôr do 30.09.2004, inak sa považovali ako neoznačené podľa § 44 ods. 23 zák.č. 106/2004 Z.z.

S poukazom na uvedené navrhol žalovaný Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S/461/2006-74 zo dňa 27.05.2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie,

ktoré mu predchádzalo a o odvolaní rozhodol podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Z obsahu pripojeného súdneho spisu ako aj administratívneho spisu odvolací súd zistil, že dňa 01.10.2004 bolo vykonané miestne zisťovanie v prevádzkarni žalobcu na N., pričom bolo konštatované v Zápisnici o miestnom zisťovaní zn. M2/K./04/01, že v predmetnej prevádzke boli predávané spotrebiteľské balenia cigariet považované za neoznačené kontrolnou známkou v zmysle zák.č. 106/2004 Z.z. § 39, § 10 a § 44 ods. 23. Z tohto dôvodu colný úrad zabezpečil podľa § 41 ods. 5 zák.č. 106/2004 Z.z. v spojení s § 14a zák.č. 511/1992 Zb. tovar podľa prílohy zápisnice. Z obsahu zápisnice ďalej vyplynulo, že zo strany žalobcu sa predmetnej kontroly zúčastnila M. U., rod. T., predavačka. Z obsahu zápisnice vyplýva, že poučené osoby nepodali vyjadrenie ani námietky vo veci. Súčasťou predmetnej zápisnice je aj zoznam zabezpečeného tovaru.

Dňa 05.10.2004 vydal Colný úrad Bratislava rozhodnutie zn. 35931/2004-520194, ktorým žalobcovi zabezpečil SBC v rozsahu uvedenom v predmetnom rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie dňa 29.10.2004, pričom dňa 08.04.2005 vydalo Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky ako odvolací orgán, rozhodnutie zn. 59401/2004, ktorým potvrdilo rozhodnutie správcu dane o zabezpečení tovaru zn. 35931/2004-520194. Následne dňa 02.05.2005 vydal Colný úrad Bratislava rozhodnutie zn. 29399/2005-5238 zo dňa 02.05.2005 o prepadnutí tovaru, ktoré bolo rozhodnutím Colného riaditeľstva č. 23663/2005 zo dňa 16.10.2006 potvrdené.

V tejto veci sa odvolací súd stotožnil v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/461/2006-74 zo dňa 27.05.2008. Dôvody uvedené v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu považuje za správne v celom rozsahu a to jednak z hľadiska zisteného skutkového stavu, ako aj z hľadiska právneho posúdenia veci a z uvedených dôvodov nepriznal úspech odvolaniu žalobcu. V tomto prípade je podľa odvolacieho súdu nesporné, že dňa 01.10.2004 v prevádzke žalobcu (na N.) sa nachádzalo

15676 kusov spotrebiteľských balení cigariet, ktoré boli označené kontrolnou známkou podľa dovtedajších predpisov, ktoré bolo možné predávať najneskôr do 30.09.2004. Po tomto dátume označené spotrebiteľské balenia cigariet sa považujú za neoznačené (§ 44 ods. 23 zák.č. 106/2004 Z.z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších zmien a doplnkov).

Zo zápisnice o miestnom zisťovaní vyplynulo, že proti obsahu zápisnice o miestnom zisťovaní, ktorá bola spísaná v prevádzke žalobcu dňa 01.10.2004, neboli žiadne vyjadrenia, alebo námietky proti jej obsahu vznesené. Z tohto dôvodu sa súd stotožnil s argumentáciou krajského súdu v napadnutom rozsudku aj v tej časti, že žalobca v tomto konaní neuniesol dôkazné bremeno, keďže v daňovom konaní je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu – žalobcu (§29 ods.8 zákona č.511/1992 Zb.), pričom žalobca v tomto konaní podľa názoru odvolacieho súdu dôkazné bremeno neuniesol, keďže jednak zo zápisnice o miestnom zisťovaní vyplýva, že námietky alebo tvrdenia, ktoré neskôr uvádzal žalobca, jeho zamestnankyňa – predavačka nepredložila na mieste kontroly, neuviedla ich do zápisnice o miestnom zisťovaní. Tvrdenia, že prišlo k odpredaju uvedených SBC ešte dňa 26.09.2004, na základe kúpnej zmluvy, ktorú uzavrel žalobca ako predávajúci s kupujúcou pani B., rovnako, že menovanej prenajal 1m² z podnikateľských priestorov, ktoré žalobca mal v prenájme na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov, ktorú uzavrel žalobca s prenajímateľom H.,N., B., uviedol žalobca až následne a účelovo, pri čom, ale z obsahu zmluvy o nájme nebytových priestorov vyplynulo, že v článku II. bod 5 sa účastníci zmluvy dohodli, že nájomca (žalobca) má právo predmet nájmu prenajať ďalším fyzickým alebo právnickým osobám *výlučne po predchádzajúcom písomnom súhlase prenajímateľa*. Písomný súhlas žalobca v správnom, ani súdnom konaní nepredložil a ani v tejto časti dôkazné bremeno neuniesol.

Na záver Najvyšší súd SR konštatuje, že žalobca porušil zák.č. 106/2004 Z.z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov, keďže v kontrolovanej prevádzke – predajni žalobcu T. sa nachádzali SBC označené kontrolnou známkou podľa doterajších predpisov, ktoré bolo možné predávať najneskôr do 30.09.2004, pričom po tomto dátume takto označené SBC sa považovali za neoznačené (§ 44 ods. 23 zák.č. 631/2004 Z.z. v znení účinnom do 30.11.2004).

Podľa § 41 ods. 5 zák.č. 106/2004 Z.z. v znení účinnom do 31.10.2004, ak colný úrad zistí predaj alebo držbu cigariet neoznačených na spotrebiteľskom balení cigariet kontrolnou známkou, uloží predávajúcej osobe pokutu vo výške dane pripadajúcej na množstvo tabakových výrobkov zvýšenú o 5 000,-- Sk, najmenej však 10 000,-- Sk.

Podľa § 41 ods. 6 citovaného zákona colný úrad tabakové výrobky podľa ods. 3 a cigarety podľa ods. 5 zabezpečí. Takto zabezpečené tabakové výrobky prepadnú v prospech štátu a colný úrad je povinný ich zničiť.

V tomto prípade bolo nesporné, že v prevádzke žalobcu sa nachádzali neoznačené SBC, čím boli naplnené znaky pojmu držba tak, ako vyplývajú z Prílohy č.1 zákona č. 106/2004 Z.z. a z výkladu pojmu držba vo verejnom práve. Podporne v tomto prípade poukazuje aj na poslednú vetu citovaného § 41 ods. 6. Žalobca skladoval *neoznačené cigarety* vo svojej prevádzke (nepredložil relevantný dôkaz o opaku) a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že colné orgány v danom prípade postupovali zákonne, keď v rozhodnutí colného úradu uvedené SBC prepadajú v prospech štátu. Pojem držba tak, ako ho upravuje Smernica Rady 92/12/EHS je držba ponímaná v širšom zmysle slova ako pojem vzťahujúci sa na akúkoľvek faktickú moc nad vecou – tovarom podliehajúcim spotrebnej dani. Preto držiteľom takéhoto tovaru je ktokoľvek, kto má takýto tovar u seba. Dodatočné predloženie kúpnej a nájomnej zmluvy považuje odvolací súd za účelové, keďže predavačka, ktorá v danej prevádzke predávala a bola prítomná pri miestnom zisťovaní colných orgánov dňa 01.10.2004, neuviedla do zápisnice skutočnosť, že v priestoroch prevádzky sa nachádzajú cigarety v hodnote vyše 800 000,-- Sk, ktoré nepatria prevádzkovateľovi obchodu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 246c OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 250k veta prvá OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní, nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 19. novembra 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Alena Augustiňáková